

1007 – 7. oktober

Grip framfor alt troens skjold; med det er dere i stand til å slokke alle den ondes brennende piler. Ef 6: 16.

Skjoldet var en vesentlig del av de gamle krigernes rustning. Det ble båret med venstre hånd og arm, og krigeren kunne innta en stilling bak skjoldet, så det kunne beskytte hele kroppen mot piler og kastespyd.

Det samme gjelder troens skjold, som bare holder fram Kristus og hans ord. Mot alle Satans anfektelser er det intet annet som hjelper enn å holde selve Guds Sønn framfor seg, som et skjold, og skjule seg bak ham. Da er troen et slikt skjold som skjuler og beskytter hele vår person, uansett hvor mange og store feil og synder vi måtte ha.

Hvem du enn er, du som leser dette og gjerne vil være en kristen, så legg denne lærdommen alvorlig på hjertet! For du kan være sikker på at uansett hvor ekte Guds verk måtte være i oss, og hvor alvorlig vi enn ifører oss all Guds fulle rustning, og våker og ber. Så kommer vi alltid til både å kjenne og se mye mer av synd og utroskap hos oss, enn av gudsfrykt og rettferdighet. Så sant vi ikke er bedratt, eller sover –!

Alt som fremdeles finnes av arven fra Adam, vil jo alltid være et uutømmelig forderv i oss. Så vi må nok til slutt bli frelst like ufortjent som en røver, som kommer til Jesus direkte fra sin røver-leir.

Vi forkynner nok, formaner, tukter, advarer, ber og oppmuntrer, med det mål at hele de kristnes natur skal helliges. Og det er ikke noe alle oppriktige kristne sukker mer om innfor nådestolen enn akkurat dette; at de må bli fridd ut fra all sin ondskap. Likevel blir det aldri annerledes her på jorden enn at vi faller mang en gang. Kjødet er fullt av onde lyster og synd som dessverre ofte slår ut i gjerning. Og alt Åndens verk, troen, kjærligheten og bønner er besmittet og oppblandet med karetts urenheter.

Derfor vil vi til slutt bare måtte be om uforskyldt nåde, akkurat som andre store syndere. Be om at Kristus med hele sitt fullbrakte verk må dekke, skjule og bevare oss. Ellers er vi fortapt, og det til og med når vi lever som best.

Vi må altså framfor alt holde det tindrende klart og hevet høyt over alt annet, at vi blir rettferdiggjort utelukkende for Kristi skyld. Det er bare i Kristus og hans rettferdighet vi kan komme fram for Gud.

For ikke en gang selve troen, som jo er noe Gud selv har skapt i oss, kan beskytte oss mot Guds vrede. Det er bare troens gjenstand, Kristus, hans lydighet og hans blod, som er et fullgodt skjold, som kan stanse og slokke alle Satans glødende piler.

Måtte da alle kristne framfor alt lære å bruke dette troens skjold. Og bruke det slik at så snart Gud advarer, påbyr eller forbyr noe, da bøyer du deg i gudsfrykt for dette, og ber ham om nåde til også å gjøre etter hans vilje.

Men når du så ser alle dine mangler og svakheter, at du ikke har gjort eller kan gjøre det Gud vil, – skal du nå, i det forholdet vi nå taler om, la det være en annen sak. Og igjen bare holde klart for deg at du er beskyttet mot vreden bare ved Kristi fullbrakte verk.

Nådepakten i Kristus rokkes ikke. Den står fast i evighet, uansett hvordan det går med vår lydighet og kristne livsførsel, så lenge vi ennå lever ved nådestolen. Der er uendelig mange forskjellige grader i lydighet og kristen livsførsel. Men frelsen ligger i dette éne; at vi ved troen lever i Kristus. Johannes sier: «Den som har Sønnen, har livet».

Uansett hva som går galt for deg, si derfor straks: Gud, forlat og hjelp meg, elendige synder! Det er forferdelig, ja, gruffullt, at jeg fremdeles er så skrøpelig. Men Gud, du evige konge, være lovet og priset i evighet for at jeg tross alt har en annen som er min rettferdighet overfor Gud.

Du arge Satan, som fyller hele mitt vesen med så mye ondt, du bruker dette til å forskrekke meg og vil fullstendig fordømme meg. Men det skal en annen mann, han som heter Jesus Kristus, hindre deg i. Han er min evige, trofaste Frelser. Min totale og fullkomne rettferdighet. Er han ikke det, så er jeg og hver eneste kristen evig fortapt.

Du kan ha rett i at jeg ikke har spent sannhetens belte godt nok omkring meg. Der er dessverre ennå mye falskhet i hjertet mitt. Men jeg kjenner en mann som fikk et spyd stukket inn i siden sin. Og bare i ham er det hjertet som er fullkomment fylt av sannhet. Han og hans sår er mitt skjold mot dine brennende piler.

Det er sant, og virkelig fryktelig, at mine gjerninger og daglige liv ennå er så skrøpelig og uberegnelig. Men jeg har sett en mann med gjennomborede hender og føtter. I de hendene er mine gode gjerninger, og i de føttene min rette kristne vandring. Hvis ikke Kristi gjerninger er mine, er jeg evig fortapt.

Det er sant, og noe jeg hver dag plages av, at jeg ennå har så mange onde tanker. Men jeg har sett et hellig hode med tornekrone. I det hodet er mine gode tanker.

Jeg ville så inderlig gjerne at min egen kristendom var fullkommen. Det er ikke noe jeg har bedt så mye om som nettopp dette. Men når det gjelder min frelse, da sier jeg bare: Jeg vil ikke ha noen annen rettferdighet enn min Herre Kristi rettferdighet.

Min kristendom holder ikke for Gud. Men det gjør min Herre Kristus. Derfor er han da også så kjær for meg, så dyrebar og uunnværlig.

Ja, slik kan vi bare med dette skjoldet møte og slokke «alle den ondes brennende piler».